

ERASMUS Anglie

Konečně dorazil poslední dvanáctý člen naší skupiny, můžeme začít odbavovat kufry. Učitelka nám ještě připomene maximální přípustnou hmotnost kufru, čímž mi přivolá první panický záchvat, protože samozřejmě já si kufr zapomněl zvážit. Co se dá dělat. Se strachem a úzkostí v srdci pokládám svůj kufr na váhu, displej se na mě rozsvítí červeně, ale naštěstí můj kufr váží pouhých 18,6 kg, což do maximálních 23 kg má ještě daleko. Uf, můžu odletět do Anglie. Hned na to si v duchu řeknu, že bych měl začít posilovat, kufr mi připadal minimálně tak na 30 kg.

Úspěšně doletíme do Londýna, sedneme na vlak a jedeme do městečka Portsmouth, kde na nás čeká tmavovlasá Portugalka Jessica. Slunečně se na nás usměje a hned nám začne rozdávat instrukce. Pro jistotu upozorní jedinou dívku naší skupiny, aby nechodila večer sama, protože Angličani jsou dotěrní. Po dvou nasedáme do taxíků a vyrážíme ke svým rodinám, které nás ty tři týdny budou mít na starost. Taxík nás v podvečer doveze před typický řadový anglický dům, který vyniká křiklavými zelenými dveřmi. Zazvoníme na zvonek a v mžiku se masivní dveře otevřou. Vyhlídne na nás drobná ženská postava, za kterou stojí dvakrát tak velký pán. Hned se představíme a podáme si s nimi ruce. Wicky a Paul nás poté provedou domkem a ukážou nám náš pokoj, ze kterého jsme společně s Karlem nadšení. Dáme se do rozbalování kufrů.

K večeři máme ohřátý polotovar, je sice trochu gumový, ale jsme unavení a hladoví z cesty, takže nám to nevadí. Karel se dá první do řeči s Wicky, po chvíli se také zapojím a hned zjistím, že má angličtina by mohla být lepší, aspoň že tu je Karel, můj osobní překladáč. Zítra máme první výlet, pojedeme přes Brighton k Seven Sisters. Wicky nám doporučí, ať si koupíme pivo, sedneme na lavičku a prostě pozorujeme lidi v Brightonu. Nejdřív ji nerozumíme, ale na tom nesejde, jsme utahaní a jdeme spát.

Wicky měla pravdu, z celého výletu mi nejvíc utkví Brighton. I s nejkřiklavějším kostýmem byste v Brightonu moc neoslňli. Karel mi poví, že si měl nechat své modré vlasy, krásně by totiž zapadl. Už chápeme, co měla Wicky na mysli a souhlasíme s ní, oči nám totiž skáčou z člověka na člověka. Je to jako byste cestovali, jenom sedíte na lavičce, sice bez piva, ale aspoň s kebabem.

Praxe mi přidělili do centrální knihovny, což s IT, které studuju, nemá mocspolečného, ale aspoň se můžu zdokonalit v angličtině, takže jsem spokojen. Chytám se za každou možnost konverzace a vzápětí se z mých rozhovorů stávají zaběhlé fráze. Jak se tak vyptávám, všimnu si, že když se zeptám na brexit, rozhovor se ztíší tak, aby nám nebylo v okolí rozumět. Ke svému překvapení, po celou dobu praxe nemůžu najít nikoho, kdo by s brexitem souhlasil, hold mám smůlu.

Druhý den v práci se mi v knihovně podaří ztratit peněženku, ve které je skoro třetina z celkové částky 500 eur, kterou jsme na pobyt dostali. Hledáme ji všude možně, ale marně. Dojdeme k závěru, že mi ji někdo ukradl. Cítím se mizerně, ale večer s Karlem ještě zajdeme na shromáždění svědků Jehovových. Všichni nás srdečně přivítají, multikultura tady není, stejně jako po celém Portsmouth, výjimkou. Potkáme tam i Jessicu, která je stejně překvapená jako my. Ke konci dne se cítím mnohem líp.

Po dobu praxí ještě stihnu roztrhnout rvačku v knihovně, obědvat s Faizhelem a jeho kamarády, kteří jsou ze Saudské Arábie, a zaspát vlak do Londýna, za což si pořádně připlatím, doprava je totiž velmi drahá. Když si balím kufr na zpáteční cestu do Česka, přemýšlím nad multikulturou, kterou jsme zažili na každém kroku. Připadá mi skvělá a docházím k závěru, že mi bude chybět. Do kufru nacpu krk elektrické kytary, kterou si Karel koupil, rozloučíme se s rodinou a vyrážíme domů, mimochodem tentokrát přesně vím, kolik kufr váží.

